

Arrest

nr. 222 289 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 april 2019 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden en dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2016.

1.3. Op 17 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 197 259 van 22 december 2017. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 24 april 2018.

1.4. Op 18 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kandi Bagh, Chaparhar, Nangharhar. Uw broer, K.(...) E.(...) (X) zou in het verleden aan een madrassa gestudeerd hebben. Hierdoor zou hij problemen hebben gekend met de Taliban. Hij zou Afghanistan ontvlucht zijn en diende op 27 januari 2012 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hierna zou de Taliban uw gezin geregeld bedreigd hebben. Toen u oud genoeg was om uw broers plaats over te nemen, zou men u opgeëist hebben. Daar de Taliban niet meer bestaat in Afghanistan, zou deze eis nu uitgaan van Daesh. U zou besloten hebben om Afghanistan te verlaten samen met uw jongste broer I.(...). Onderweg aan de grens tussen Iran en Turkije zou u uw broer kwijtgeraakt zijn. Op 16 september 2015 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek. U verklaarde dat uw vader onderweg geweest zou zijn naar het postkantoor om u uw taskara en een door u ontvangen dreigbrief op te sturen, toen hij bij een checkpost van Daesh tegengehouden werd. De documenten werden afgenomen en uw vader werd enkele dagen opgesloten. Pas na tussenkomst van de dorpsoudsten werd hij vrijgelaten.

Op 20 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde op 15 juni 2017 nog een aantal bijkomende stukken neer: een origineel schoolattest en brief van de dorpsoudsten, inclusief vertalingen. U voegde daar ook nog foto's aan toe die in uw herkomstregio werden genomen en de originele enveloppe waarmee uw documenten werden verstuurd.

Op 22 december 2017 werd voorgaande beslissing vernietigd door de RvV en werd uw zaak opnieuw aan het CGVS overgemaakt. Op 24 april 2018 werd u opnieuw uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U stelde tijdens uw eerste gehoor de waarheid te hebben verteld en legde geen nieuwe documenten meer neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw

nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS1, d.d. 20 januari 2018, p. 1 & Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS2, d.d. 24 april 2018, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 17 maart 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Gevraagd naar dergelijke stukken ter staving van uw identiteit, verklaarde u bovendien nogal stereotiep dat uw taskara (identiteitsbewijs) werd afgenomen door daesh. Ofschoon u dit verlies niet wist te staven, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is, is het opvallend dat u nadien geen enkele poging hebt ondernomen om uw identiteit verder te kunnen staven (CGVS1, p. 2). Wat er ook van zij, u had verder helemaal geen enkel idee waarom men uw taskara zou afnemen, noch had u enig idee sinds wanneer u uw taskara had, noch welke leeftijd daarop werd vermeld: "Vijf, zes of zeven jaar oud." Dat u overigens het land zou verlaten zonder enig document mee te nemen, lijkt weinig waarschijnlijk (CGVS2, p. 3-4). **Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Kandi Bagh, Chaparhar in de provincie Nangarhar, en wel om volgende redenen.**

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk neerlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS1, p. 2 & CGVS2, p. 2), maar u slaagde er evenwel niet in overtuigende stukken neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Zo zou u in het kader van de beroepsprocedure ten aanzien van de RvV een schooldocument en een aantal foto's neerleggen, al konden deze niet overtuigen. Immers verklaarde u dat het schoolrapport na uw vertrek en op uw vraag werd opgesteld, waardoor dit stuk een bijzonder gesolliciteerd karakter draagt. Dat u overigens van alle andere, voorgaande jaren dan weer geen rapporten zou kunnen neerleggen is hoe dan ook bevreemdend (CGVS2, p. 8). Wat betreft de door u neergelegde foto's dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld (CGVS2, p. 14). Te meer het CGVS geen enkel zicht heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen, voegen deze niets toe aan uw dossier. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke en overtuigende documenten ter staving van uw herkomst uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Immers bleek uw kennis over uw regio van herkomst bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit het district Chaparhar en gevraagd welke districten aan het uwe zouden grenzen wist u er vier te correct te benoemen, maar leek u Khogyani en Rodat te zijn vergeten. Gevraagd naar de districtscentra van de districten die u dan wel wist op te sommen, moest u bovendien het antwoord compleet schuldig blijven, noch kon u dorpen uit die districten bij naam noemen. U beweerde verder foutief dat Nangarhar slechts

aan twee provincies grenst en duidde ook nog eens foutief Nuristan aan als één van die twee provincies. Dat Nangarhar grenst aan Paktia, Laghman, Kabul en Logar, wist u blijkbaar niet. U zou dan wel weer de provinciehoofdstad van Kunar correct kunnen benoemen, maar had dan wel geen idee welke districten in Kunar het dichtst bij Chaparhar lagen. U had verder geen idee wat de provinciehoofdstad van Nuristan was noch wat Qarghayi was, nochtans een district dichtbij (CGVS2, p. 6-7). Dergelijke oppervlakkige geografische kennis is frappant. Dat u dan wel, zij het in beperkte mate, een aantal namen zondermeer zou kunnen opsommen, doch het u telkens ontbrak aan verdere informatie, wijst bovendien op een zeker ingestudeerd karakter van uw verklaringen.

Verder bleek u ook weinig op de hoogte te zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominente persoonlijkheden in uw regio. Zo werd u gevraagd wie het districtshoofd was toen u Afghanistan verliet, waarop u liet vallen dat dit Sidiq Dawlatzai zou zijn en u “dacht” dat Mashooq zijn voorganger was. U leek echter niet exact te weten sinds wanneer die laatste in functie zou zijn, noch kende u namen van andere districtshoofden die de revue passeerden (CGVS2, p. 12). Pas toen u geconfronteerd werd met de naam Qazi Nazir leek u te herinneren dat hij ook districtshoofd was geweest, al leek u niet exact te weten wanneer. Hoe dan ook blijkt deze laatste pas in 2014 in functie te zijn gekomen en dus vlak voor uw vertrek. Dat u dit is ontgaan is opmerkelijk. U wist daarnaast de namen van twee provinciegouverneurs op te sommen, maar verder ontbrak het u aan informatie omtrent deze personen. Zo ook wist u slechts één politiecommandant op te sommen, leek u niet exact te weten sinds wanneer hij de leiding had, had u geen weet van enige voorgangers of opvolgers, noch had u verdere informatie over hem. Dat uw kennis opnieuw oppervlakkig was, bleek ook toen u werd gepolst naar een incident met Sidiq Dawlatzai en u eerst leek aan te geven het niet te herinneren. U zou zichzelf corrigeren en nogal vaag opmerken dat u “veronderstelde” dat hij beschoten werd in ‘Trelle’ “zo’n drie vier jaar geleden”. Dat hij in 2012 een bomaanval overleefde in Ghorabad, vlak bij uw eigen dorp, leek u te zijn ontgaan (CGVS2, p. 12-13). U had verder geen idee wie Hazrat Wali of Ansarullah zouden zijn, noch leek u zich militaire operaties in uw regio concreet te herinneren. U benoemde daarnaast een zekere Muslimyar als “hoofd van het Upper House”, maar had verder geen enkele informatie over hem (CGVS2, p. 11, 17-18). **Verder** waren ook uw verklaringen over de aanwezigheid van daesh in uw regio volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde immers foutief, dat de taliban niet meer zou bestaan in Afghanistan. Ze zou overal vervangen zijn door daesh, terwijl uit informatie eigenlijk blijkt dat zij geregeld slaags geraken (CGVS1, p. 9). Dat u zou beweren dat de taliban verdwenen was uit uw regio en vervangen werd door daesh is eigenlijk onbegrijpelijk en staakt het vermoeden dat u zich niet langer in de regio bevond. Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar belangrijke talib uit uw regio somde u twee namen op, maar bleek u opnieuw verder geen informatie over hen te bezitten: “Ik weet niets, het zijn leiders, commandanten, ze steunen hen.” U had verder geen idee wie van daesh de leiding had, noch wist u andere talib te benoemen. Dat u overigens in het kader van uw tweede gehoor toch plots zou beweren dat daesh en de taliban regelmatig strijden met elkaar is gezien bovenstaande weinig ernstig en overtuigt allerminst (CGVS2, p. 16).

Tot slot werd u nog gepolst naar recente incidenten in uw regio, maar wist ook hier niet te overtuigen. Zo werd u gevraagd welke recente incidenten u in de jaren vlak voor uw vertrek zou herinneren, waarop u nogal vreemd antwoordde dat er “Twee, drie jaar geleden geen incidenten waren, maar vijf, vijfenhalf jaar geleden wel”. U dan toch gevraagd naar recentere incidenten wist u er enkel één te beschrijven, nadat u Afghanistan reeds had verlaten. Hierop gewezen zou u uiteindelijk aangeven dat er “geen grote incidenten waren”, hetgeen niet strookt met toegevoegde informatie (CGVS2, p. 16-17). U had tot slot geen idee wanneer de laatste nationale verkiezingen in Afghanistan hadden plaatsgevonden en kon het niet beter omschrijven dan “Twee jaar geleden”. U had geen idee in welk jaar volgens de Afghaanse kalender dat moet geweest zijn (CGVS2, p. 10). Dat u overigens foutief zou beweren dat in uw district niet werd gestemd is opmerkelijk. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u in het algemeen allerminst vertrouwd leek met de Afghaanse kalender en er niet in slaagde uw geboortedatum volgens deze, in uw contreien nochtans courante kalender, aan te duiden. Dat u dat wél lukte volgens de Westerse kalender is bijzonder opvallend (CGVS2, p. 3). **Dergelijke gebrekkige kennis valt geenszins te rijmen met een langdurig verblijf in uw beweerde regio van herkomst en doet vermoeden dat u uw regio al langer hebt verlaten dan u wilt doen uitschijnen.**

Ten derde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u immers geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...). U had er verder ook de grootste moeite mee om te duiden op welke datum exact u Afghanistan verlaten zou hebben (CGVS1 p. 5). U kon het niet beter plaatsen dan “2015, de vijfde of zesde maand”, maar had dan weer geen idee wanneer dat volgens de Afghaanse kalender moet zijn geweest (CGVS2, p. 9). U zou vanuit Jalalabad richting Kabul trekken, maar had geen idee welke plaatsen u onderweg zou passeren, noch wist u welke

provincies, districten of plaatsen u tussen Kabul en Nimroz zou passeren. U had geen idee waar u de grens met Iran overstak, noch kon u beschrijven waarlangs in Iran u reisde. Wat meer is, u had zelfs geen idee langs welke kant van de weg men in Iran zou rijden, noch wist u waar u Turkije binnen kwam (CGVS2, p. 14-15). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier, langs een andere weg zou zijn gereisd dan u beweert.** Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek hierom indient zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België een eerste verzoek indiende doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u gewezen op de Facebookpagina van uw broer E.(...) <I.(...) H.(...)>. U bevestigde dat het hier om de FB van uw broer zou gaan, te meer daar er een foto van jullie beiden op staat. Vreemd genoeg vermeldt uw broer afkomstig te zijn uit Jalalabad. U hiermee geconfronteerd, beweerde u dat iedereen dit schreef, hetgeen niet overtuigt. U leek immers niet te kunnen verklaren waarom iedereen dit zou vermelden (CGVS1 p. 11). Op basis van de gegevens die u zelf verstrekte, werd ook uw FB teruggevonden <I.(...) Z.(...)>. U bevestigde dat het hier om uw profiel ging. Vreemd genoeg geeft ook u aan afkomstig te zijn uit Jalalabad i.p.v. Kandi Bagh. Als verklaring beweerde u eerst niets van FB te kennen, maar voegde u daar aan toe dat dit soort informatie misschien vanzelf verschijnt (CGVS1 p. 11). Dergelijke verschooning overtuigt niet. U werd verder gewezen op de FB onder de naam R.(...) Z.(...), waarvan u ook bevestigde dat dit uw Facebookpagina was. Opnieuw blijkt aldus uit deze Facebookpagina dat u afkomstig bent uit Jalalabad en opnieuw wist u dit niet te verklaren (CGVS1 p. 11). Daar ook uw FB wijst op een zekere link met Jalalabad, sterkt het vermoeden dat u beter vertrouwd bent met Afghaanse steden, dan u wenst te doen uitschijnen. In dit licht kan ook nog worden vermeld dat u zelf opmerkte eigenlijk geregeld en om verschillende redenen in de stad Jalalabad te komen en de stad u aldus bekend was. Zo wist u niet alleen de weg richting Jalalabad gedetailleerd te beschrijven (CGVS1 p. 3), ook wist u ondanks uw jonge leeftijd en ondanks uw bewering dat uw familie niet in Jalalabad zou wonen, precies wat de prijs van een huurwoning in Jalalabad zou zijn (ie 15.000-18.000 Afghani, CGVS1 p. 8). Dat u in het kader van uw tweede gehoor dan plots zou beweren slechts zelden in Jalalabad te komen, “enkel tijdens de Eid” en u geen kennis had over de stad is opmerkelijk (CGVS2, p. 19). **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u halsstarrig probeert uw banden met de stad Jalalabad te minimaliseren.**

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, uw meest recente verblijfplaatsen en uw sociaal netwerk in Afghanistan waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde zich te baseren op hetzelfde relaas zoals het door uw broer K.(...) E.(...) (6.950.274) werd uiteengezet. Echter in het dossier van uw broer kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen enkel geloof aan zijn relaas gehecht kon worden, dit wegens verschillende ernstige tegenstrijdigheden en omissies. Dat u zich nu zondermeer baseert op juist hetzelfde verhaal, zonder dat u hierbij enig nieuw element presenteert dat zou kunnen aantonen hoe het CGVS het bij het verkeerde eind had bij de appreciatie van uw broer zijn dossier, ondermijnt dan ook ten zeerste de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat het relaas van uw broer (en dus bij uitbreiding, uw relaas) ongeloofwaardig is, blijkt uit de simpele vaststelling dat uw broer nog verklaarde dat enkele van uw neven bij de taliban zaten, terwijl u ontkende dat u enige familie bij de taliban zou hebben (CGVS1, p. 9).

Zo verklaarde u dat na de vlucht van uw broer de taliban en later daesh uw familie lastiggevalen zou hebben daar ze ongeveer alle zonen van uw vader wilden rekruteren. Daar dit gebaseerd zou zijn op het relaas van uw broer, kan aan deze bewering al weinig geloof worden gehecht. Voorts is het onwaarschijnlijk dat indien uw broer ontsnapt zou zijn aan de gedwongen rekrutering door de taliban, de taliban uw familie niet meer onder druk zou zetten. Ook nu, nu niet enkel uw ouder broer, maar ook u en uw jonger broer (waarover later meer) ontsnapt zouden zijn aan de gedwongen rekrutering door allerhande extremistische elementen, wordt uw familie buiten enkele verbale dreigementen, verder met rust gelaten. Gezien de uiterst wrede manier waarmee de taliban en bij uitbreiding daesh omgaat met mensen die zij aanzien als verraders is het volledig onwaarschijnlijk dat uw familie, die om een of

andere, u onbekende reden wel heel gewild was voor rekrutering, verder met rust gelaten werd. U kon overigens ook geen enkel voorbeeld geven van andere families in de buurt of op school waarbij de zonen dusdanig onder druk gezet werden om de rangen van de taliban of daesh te vervoegen (CGVS1, p. 9).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Tenslotte kunt u uw bewering dat uw jongere broer verdwenen zou zijn niet hard maken. Zo verklaarde u bij uw intake gesprek als minderjarige dat uw broer I.(...) (I.(...)) thuis was. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat u later voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laat optekenen dat uw broer samen met u uit Afghanistan gevlucht zou zijn en hij zou onderweg op de grens tussen Iran en Turkije verdwenen zijn (verklaring DVZ, punt 17). Voor het CGVS verklaarde u over deze vluchtroute dan weer in eerste instantie dat u helemaal alleen van Jalalabad naar Kabul reisde met de smokkelaar, er zou geen familie van u meegereisd zijn (CGVS1, p. 5-6). Pas nadat u gevraagd werd naar uw broer I.(...) beweerde u plots dat hij samen met u vertrokken zou zijn en dat jullie samen de reis tussen Jalalabad en Kabul aflegden (CGVS1, p. 6). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer verdwenen zou zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden allen reeds grotendeels hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Wat betreft de door u neergelegde brief van de dorpsoudsten gelden tot slot volgende opmerkingen. Zo hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient opnieuw te worden gewezen op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten, wegens de hoge graad van corruptie in het land. Bovendien werd de brief van de dorpsoudsten pas na uw vertrek opgesteld en ondermijnt het gesolliciteerde karakter ervan verder de authenticiteit. De enveloppe tot slot bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan, zij het uit **Jalalabad**.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS1, p. 1 & CGVS2, p. 1-2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS1, p. 16 & CGVS2, p. 2), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Volledigheidshalve moet nog worden toegevoegd dat uw beweerde broer K.(...) E.(...) (6.950.274) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doch het CGVS wenst te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de

materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven, namelijk dat hij vreest dat hij gedwongen zal worden ingelijfd door leden van de Taliban, hetzij van Daesh, en dat hij bij een weigering het slachtoffer zal worden van wraakmaatregelen. Zijn broer I. was vijf jaren geleden al om diezelfde reden Afghanistan ontvlucht. Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de Taliban of Daesh) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Hij meent dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouds wel degelijk op een afdoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet de waarheid zou hebben verteld over zijn identiteit, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over zijn identiteit, recent verblijf, netwerk en vluchtmotieven, de dreigementen van Daesh en het gevaar om gerekruteerd te worden door deze groepering. De omstandigheden waarin hij in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van dien aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld en hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 24 april 2014, waaruit hij een paar passages citeert. Hij herhaalt ook dat zijn taskara tijdens een controle van zijn vader aan een checkpoint werd afgenomen door leden van Daesh, reden waarom hij geen identiteitsdocument kan voorleggen. Het voorgelegde schoolrapport, waarop zijn identiteit vermeld staat, in combinatie met de door hem aangehaalde identiteitsgegevens over zijn broer K. E., die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft en wiens familiale band door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist wordt, zouden naar mening van verzoeker echter redelijkerwijs moeten volstaan om zijn identiteit niet langer in twijfel te trekken.

Vervolgens tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waar wordt geoordeeld dat hij geen duidelijk zicht zou hebben geboden op de plaats waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met het specifieke profiel van verzoeker.*

Met name heeft het CGVS ten onrechte geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker nog minderjarig was toen hij in België was aangekomen in september 2015.

De redenen die het CGVS aanhaalt om verzoekers recente verblijf in Afghanistan tot het najaar van 2015 in vraag te stellen, vinden geen basis in het dossier, integendeel.

Verzoeker wist zijn dorp en zijn district gedetailleerd en beschrijvend te illustreren.

Het CGVS legde veel te hoge eisen aan verzoeker en rekende verzoeker af op de enkele theoretische kennisvragen waarop hij geen of onvoldoende antwoord wist te geven.

Over de vele overige verklaringen die verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd, over zijn herkomstregio wist te geven, dewelke gedetailleerd en waarheidsgetrouw waren, wordt in de bestreden beslissing met geen woord gesproken.

Ook de door verzoeker voorgelegde foto's, waarop hij duidelijk herkenbaar te zien is en die genomen zijn in zijn dorp, zijn wel degelijk een bewijs van verzoekers recente verblijf in zijn dorp Kandi Bagh in het district Chaparhar, voor zijn vertrek uit het land in het najaar van 2015.

Ondanks zijn jonge leeftijd was verzoeker in staat om verschillende dorpen, districten, provincies op te sommen alsook de namen van lokale machthebbers.

Dat verzoeker niet op alle kennisvragen over districten, plaatsen of namen van prominente persoonlijkheden een antwoord kon geven ; is geen teken dat verzoeker alle overige kennis zou hebben ingestudeerd ; maar heeft gewoon met verzoekers jonge leeftijd te maken en met het feit dat die kennis op dat moment nog geen deel had uitgemaakt van zijn leefwereld.

De kennis over zgn. ‘prominente persoonlijkheden’ in de wijde omgeving van verzoekers herkomstregio, is niet hetzelfde voor bijv. een dertigjarige als voor een zestienjarige.

Idem voor wat betreft verzoekers kennis over zgn. belangrijke gebeurtenissen.

Uit blzn. 11 tot en met blz. 14 uit verzoeker onderhoud blijkt meer dan voldoende dat verzoeker wel degelijk op diverse kennisvragen over zijn herkomstregio correcte antwoorden wist te geven.

Het is hierbij opvallend dat de PO ten onrechte bij veel kennisvragen niet doortastend genoeg te werk is gegaan door ten onrechte niet dieper door te vragen over verzoekers kennis. (CGVS dd. 24/04/2018 blz. 20 – opmerking van de advocaat op het einde van het onderhoud : “...als u verder vragen stelde, merkte ik dat meneer wel verdere info had.”)

Verzoeker was immers wel degelijk in staat om op veel kennisvragen veel meer toelichting en achtergrondinfo te geven.

Als het al voorviel dat verzoeker op bepaalde gestelde vragen ofwel heel beknopt antwoordde, ofwel ook dat hij het antwoord niet wist, is evenwel uit de volledige lezing van de beide gehoorverslagen gebleken dat verzoeker wel degelijk in staat was om veel meer informatie te geven dan uiteindelijk is weergegeven in de gehoorverslagen.

Enerzijds omdat de PO niet doortastender doorvroeg op bepaalde onderdelen ; en anderzijds ook omdat verzoeker er ten onrechte van uitging dat hij zou worden afgerekend op mogelijke onjuistheden in zijn antwoorden.

En hoe omslachtiger verzoeker in zijn antwoorden is, hoe groter de kans dat hij misschien fouten zou kunnen maken, met alle (negatieve) gevolgen van dien.

Vandaar dat vanuit verzoekers (weliswaar verkeerde) redenering, een deel van antwoorden soms (spijtig genoeg) ontwijkend overkwamen.

M.a.w. daar waar verzoeker een aantal keren ten onrechte liet uitschijnen dat hij het antwoord op de gestelde kennisvragen niet of slechts oppervlakkig wist, had de PO verzoeker meteen op het grote belang dienen te wijzen van deze vragen en op de mogelijke negatieve gevolgen voor zijn verzoek bij een 'gebrekkig antwoord'.

Indien dit wél was gebeurd, dan had verzoeker ongetwijfeld twee keren nagedacht alvorens een antwoord te geven.

Diverse door de PO gestelde kennisvragen waren ook niet pertinent en niet aangepast aan de leefwereld van verzoeker ; die, het weze herhaald, zeventien jaar oud was toen hij zijn verzoek had ingediend bij de Belgische asielinstanties.

Het CGVS kan verzoeker dan ook niet gebrekkige antwoorden op gestelde recente kennisvragen m.b.t. zijn herkomstregio verwijten, daar waar het het CGVS zélf is geweest die steeds niet op een diligente manier de juiste en pertinente vragen heeft gesteld aan verzoeker.

Het CGVS kan dan ook niet voorhouden dat verzoeker niet van Kandi Bagh afkomstig zou zijn ; dan wel of verzoeker daar al dan niet zou hebben verbleven voor zijn komst naar België.

Uit verzoekers beide gehoren op het CGVS dd. 20 januari 2017 en dd. 24 april 2018 is duidelijk gebleken dat verzoeker op diverse kennisvragen (over zijn dorp , district, leefomstandigheden etc.) wel degelijk een correct antwoord wist te geven.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in totaal contrast.

De diverse correcte antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wist te geven op specifieke kennisvragen, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die kennisvragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een fout of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere kennisvragen waarop verzoeker wél een correct antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat selectief tewerk , enkel maar in het nadeel van verzoeker.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Minstens had aan verzoeker -door de vele correcte antwoorden die hij wist te geven-, het voordeel van de twijfel dienen te verleend.

Uit verzoekers antwoorden op gestelde kennisvragen was wel degelijk gebleken dat hij vele bijzonderheden wist te vertellen die aantonen dat Kandi Bagh, Chaparhar wel degelijk zijn recente herkomstregio is.

Verzoeker is van mening dat het CGVS zijn verklaringen verkeerd heeft geanalyseerd.

Het CGVS stelt 'overtuigd te zijn' van het feit dat verzoeker al geruime tijd in Jalalabad zou gewoond hebben en dus niet langer in zijn dorp Kandi Bagh.

Volgens het CGVS zou verzoeker de stad Jalalabad kennen omdat verzoeker een beschrijving wist te geven van de route die hij nam van zijn dorp naar de stad en omdat hij wist te vertellen dat een huurwoning in Jalalabad tussen de 15.000 en 18.000 Afghani zou kosten.

Uiteraard zijn dit geen ernstige redenen.

Het klopt dat verzoeker tijdens zijn onderhoud op het CGVS dd. 20 januari 2017 een gedetailleerde beschrijving had gegeven van de route tussen Kandi Bagh en Jalalabad.

Verzoeker had ook uitgelegd aan de PO dat hij deze route af en toe met zijn vader had afgelegd ; bijvoorbeeld als zijn vader hem nu en dan eens meenam om te gaan winkelen of tijdens feestdagen.

(...)

Dat verzoeker wist hoeveel de huurprijs van een woning in Jalalabad bedraagt, weet hij 'van horen zeggen'.

(...)

Het is niet ernstig van het CGVS om dit antwoord van verzoeker aan te wenden als een weigeringsmotief.

Het is niet redelijk dat het CGVS de recente herkomst van verzoeker uit Kandi Bagh in vraag stelt omdat verzoeker in staat was om een routebeschrijving te geven tussen Kandi Bagh en Jalalabad en omdat verzoeker 'wist' te zeggen hoeveel de maandelijkse huurprijs van een woning in Jalalabad bedraagt. Verder kan het CGVS geen nuttige gevolgen trekken uit het gegeven dat verzoeker op zijn Facebook pagina vermeld had dat hij uit Jalalabad afkomstig is.

Volgens verzoeker betekent dit hoegenaamd niet dat hij ook daadwerkelijk geboren en/of getogen en/of geleefd zou hebben in Jalalabad.

De enige reden waarom verzoeker deze stad vermeld had op zijn Facebook pagina is omdat dit de grootste en meest bekende stad is in de nabijheid van zijn geboortedorp.

Voor vele Afghanen is het dorp Kandi Bagh weinigzeggend.

Jalalabad, dat op amper 20 kilometer afstand van verzoekers dorp verwijderd ligt, is voor veel Afghanen daarentegen wél een aanspreek- of herkenningspunt.

Mede om op die manier een grotere vrienden cirkel op Facebook te kunnen ontwikkelen, liet verzoeker op zijn Facebook vermelden dat hij afkomstig is uit Jalalabad.

Verzoeker wenst eveneens te benadrukken dat niet alleen hijzelf ; maar ook zijn broer I.(...) alsook zijn neef A.(...) Q.(...) allebei op hun Facebook pagina's vermeld hebben dat zij afkomstig zijn uit Jalalabad ; en dit terwijl allebei in werkelijkheid wel degelijk uit Kandi Bagh afkomstig zijn.

(...)

Zowel verzoekers broer I.(...) alsook verzoekers neef A.(...) Q.(...), kregen allebei een beschermingsstatus van het CGVS.

Verzoeker wijst op het feit dat het voor veel Afghanen eerder gebruikelijk is dat zij op hun Facebookpagina de meest nabijgelegen grootste stad als hun herkomst vermelden en niet hun geboortedorp ; precies omdat een geboortedorp voor de meeste Afghanen niet alleen weinigzeggend is, maar tegelijk heeft een grote stad ook meer 'uitstraling' en 'oogt' het mooier om te vermelden dat iemand van die of die grote stad afkomstig is, eerder dan uit een of ander bergdorpje.

De weigeringsbeslissing is dan ook intern tegenstrijdig met de beslissingen die het CGVS genomen heeft ten aanzien van verzoekers broer en neef."

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts meent een tegenstrijdigheid te ontwaren in zijn verklaringen over het feit of hij al dan niet samen met zijn jongere broer I. zijn dorp verlaten had, herhaalt verzoeker dat hij en I. elkaar uit het oog verloren waren op de grens tussen Iran en Turkije. Verzoeker zette zijn eigen reis vervolgens verder naar Europa. Tijdens zijn intake gesprek, na zijn aankomst in België, werd in de vragenlijst genoteerd dat I. thuis in Afghanistan was omdat verzoeker dit (op dat ogenblik) veronderstelde. Verzoeker was er naar eigen zeggen voorbarig van uitgegaan dat zijn jongere broer, die de weg was kwijtgeraakt, op een of andere manier zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan. Later had verzoeker via zijn familie meer informatie gekregen over zijn jongere broer zodat hij tijdens zijn latere interviews (bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wél meer duidelijkheid gaf over wat er precies was gebeurd met zijn jongere broer.

Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen dat de Taliban actueel niet meer zouden bestaan in Afghanistan en overal zouden zijn vervangen door Daesh verkeerd heeft geïnterpreteerd. Hij licht toe dat hij dit eerder symbolisch bedoelde en alleen om de steeds groter wordende macht van Daesh te omschrijven. Verzoeker is er zich uiteraard goed van bewust dat de macht van de Taliban verre van uitgeteld is en dat deze laatste wel degelijk nog steeds de plak zwaait in veel regio's in Afghanistan.

Verzoeker besluit dat zijn geloofwaardige verklaringen in de gegeven omstandigheden zouden moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict en dat hem dienvolgens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit Kandi Bagh, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wél de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan zijn broer I. en aan zijn neef A. Q., terwijl ook zijn broer op zijn Facebook pagina heeft vermeld dat hij zagezegd afkomstig is uit Jalalabad. Verzoeker haalt tevens aan dat een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het

buitenland, op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt het volgens verzoeker dat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos is bij een terugkeer. Hij vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering hetzij een afrekening. Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij naar eigen zeggen geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een uittreksel uit het EASO COI Report: Afghanistan security situation (December 2017), het EASO COI Report: Afghanistan security situation – update (mei 2018), de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018 en een uittreksel uit *“Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018.

Op 29 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden, waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report: *“Afghanistan Security Situation”* van december 2017, het EASO Country of Origin Information Report: *“Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 en de EASO Country Guidance: *“Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Kandi Bagh, Chaparhar in de provincie Nangarhar daar (1) hij geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk neerlegt ter staving van zijn herkomst en/of verblijfplaatsen, het schooldocument en de foto's te dezen niet kunnen overtuigen vermits hij verklaarde dat het schoolrapport na zijn vertrek en op zijn vraag werd opgesteld waardoor dit stuk een bijzonder gesolliciteerd karakter draagt en het bevreemdend is dat hij van alle andere voorgaande jaren geen rapporten zou kunnen neerleggen, en het CGVS geen enkel zicht heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden de foto's werden genomen zodat deze niets toevoegen aan zijn dossier, (2) zijn geografische kennis over zijn regio van herkomst bijzonder oppervlakkig bleek voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond, (3) hij ook weinig op de hoogte bleek te zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominente persoonlijkheden in zijn regio, zijn verklaringen over de aanwezigheid van daesh in zijn regio volstrekt ongeloofwaardig zijn en zijn gebrekkige kennis over recente incidenten in zijn regio geenszins te rijmen valt met een langdurig verblijf in zijn beweerde regio van herkomst en doet vermoeden dat hij zijn regio al langer heeft verlaten dan hij wil doen uitschijnen, (4) ook zijn reisweg richting Europa niet kan overtuigen en hij naliet een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, wat verder afbreuk doet aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging en (5) zijn broer op zijn Facebook pagina vermeldt afkomstig te zijn uit Jalalabad en ook hijzelf op zijn Facebook pagina's aangeeft afkomstig te zijn uit Jalalabad, hij bovendien opmerkte geregeld en om verschillende redenen in de stad Jalalabad te komen en de stad hem aldus bekend was, om vervolgens in het kader van zijn tweede gehoor plots te beweren slechts zelden in Jalalabad te komen, *“enkel tijdens de Eid”*, en geen kennis te hebben over de stad zodat het er dan ook alle schijn van weg heeft dat hij halsstarrig probeert zijn banden met de stad Jalalabad te minimaliseren, (iii) hij aldus niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, zijn meest recente verblijfplaatsen en zijn sociaal netwerk in Afghanistan waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van zijn problemen in het gedrang komt, (iv) hij zich baseert op hetzelfde relaas zoals het door zijn broer K.E. werd uiteengezet doch waaraan geen enkel geloof kan worden gehecht, dit wegens verschillende ernstige tegenstrijdigheden en omissies, de vaststelling dat zijn broer verklaarde dat enkele van zijn neven bij de taliban zitten terwijl verzoeker ontkende dat hij enige familie bij de taliban zou hebben de ongeloofwaardigheid van dit relaas bevestigt, het voorts onwaarschijnlijk is dat indien niet alleen zijn oudere broer maar ook hijzelf en zijn jongere broer ontsnapt zouden zijn aan de gedwongen rekrutering door allerlei extremistische elementen, zijn familie buiten enkele verbale dreigementen verder met rust zou worden gelaten, hij overigens geen enkel voorbeeld kon geven van andere families in de buurt of op school waarbij de zonen dusdanig onder druk gezet werden om de rangen van de taliban of daesh te vervoegen, uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat hij een Afghaanse man is op

zich niet voldoende is om te besluiten dat hij “*tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AEG's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)*” behoort en hij zijn bewering dat zijn jongere broer verdwenen zou zijn niet hard kan maken, (v) de brief van de dorpsoudsten pas na zijn vertrek werd opgesteld, het gesolliciteerd karakter ervan de authenticiteit ondermijnt, documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en Afghaanse documenten een geringe bewijswaarde hebben wegens de hoge graad van corruptie in het land, en de enveloppe slechts bewijst dat hij post krijgt uit Jalalabad, (vi) aangezien hij niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas, het CGVS in het ongewisse verkeert over zijn identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop hij kan terugvallen en hij, door bewust de ware toedracht op deze punten te verzwijgen, zelf de beoordeling van zijn nood aan bescherming voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk maakt en (vii) aan zijn beweerde broer K.E. dan wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend doch elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 juli 2018 (CG nr. 1524092), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat in arrest nr. 197 259 van 22 december 2017 reeds werd geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. In dit arrest werd overwogen als volgt:

"(...) 2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

"(...) Zo zijn uw verklaringen over de aanwezigheid van Daesh in uw regio volstrekt ongeloofwaardig. U verklaart immers, foutief, dat de Taliban niet meer zou bestaan in Afghanistan, ze zou overal vervangen zijn door Daesh. Uit informatie blijkt dan weer dat de Taliban en Daesh geregeld slaags geraken. (...)

(...)

Voorts baseerde u uw asielrelaas op dit zoals het door uw broer K.(...) E.(...) (6.950.274) werd uiteengezet. Echter in het dossier van uw broer kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen enkel geloof aan zijn relaas gehecht kon worden, dit wegens verschillende ernstige tegenstrijdigheden en

omissies. Dat u zich nu zondermeer baseert op juist hetzelfde verhaal, zonder dat u hierbij enig nieuw element presenteert dat zou kunnen aantonen hoe het CGVS het bij het verkeerde eind had bij de appreciatie van uw broer zijn dossier, ondermijnt dan ook ten zeerste de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat het relaas van uw broer (en dus bij uitbreiding, uw relaas) ongeloofwaardig is, blijkt uit de simpele vaststelling dat uw broer nog verklaarde dat enkele van uw neven bij de Taliban zaten, terwijl u ontkende dat u enige familie bij de Taliban zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 9).

Zo verklaarde u dat na de vlucht van uw broer de Taliban en later Daesh uw familie lastiggevallen zou hebben daar ze ongeveer alle zonen van uw vader wilden rekruteren. Daar dit gebaseerd zou zijn op het relaas van uw broer, kan aan deze bewering al weinig geloof worden gehecht. Voorts is het onwaarschijnlijk dat indien uw broer ontsnapt zou zijn aan de gedwongen rekrutering door de Taliban, de Taliban uw familie niet meer onder druk zou zetten. Ook nu, nu niet enkel uw ouder broer, maar ook u en uw jonger broer (waarover later meer) ontsnapt zouden zijn aan de gedwongen rekrutering door allerhande extremistische elementen, wordt uw familie buiten enkele verbale dreigementen, verder met rust gelaten. Gezien de uiterst wrede manier waarmee de Taliban en bij uitbreiding Daesh omgaat met mensen die zij aanzien als verraders is het volledig onwaarschijnlijk dat uw familie, die om een of andere, u onbekende reden wel heel gewild was voor rekrutering, verder met rust gelaten werd. U kon overigens ook geen enkel voorbeeld geven van andere families in de buurt of op school waarbij de zonen dusdanig onder druk gezet werden om de rangen van de Taliban of Daesh te vervoegen (gehoorverslag CGVS p. 9).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

(...) Overigens had u er ook de grootste moeite mee om te duiden op welke datum exact u Afghanistan verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 5).".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont niet aan in welke mate zijn leeftijd en persoonlijkheid hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

Met het louter herhalen van zijn vrees gedwongen te zullen worden ingelijfd door de taliban, de verwijzing naar het asielrelaas van zijn broer en de algemene bewering dat Daesh niet aarzelt geweld te gebruiken wat maakt dat hij steeds in onveiligheid zal blijven leven, doet verzoeker echter geen afbreuk aan voormelde concrete en pertinente motieven.

Het betoog dat verzoeker zijn verklaringen omtrent daesh louter symbolisch bedoelde symbolisch en dit om de steeds groter wordende macht van daesh te omschrijven, kan niet overtuigen.

Verzoeker verklaarde immers dat de mensen van de taliban die eerste zijn broer wilden rekruteren zijn overgegaan naar Daesh. Bovendien gaf hij te kennen dat het "Emiraat" niet meer bestaat in Afghanistan en dat zij zijn "afgelopen" (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De Raad kan niet inzien op welke wijze verzoeker met dergelijke verklaringen heeft willen duidelijk maken dat de macht van Daesh steeds groter wordt. Uit dergelijke verklaringen blijkt afdoende dat verzoeker heeft te kennen willen geven dat de taliban niet meer bestaat. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt, alwaar hij stelde dat de taliban samenwerkt met Daesh (stuk 19, vragenlijst, punt 3.5.). De vaststelling dat verzoeker dergelijke verklaringen aflegt omtrent zijn vermeende vervolger en diens situatie in zijn land van herkomst, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat verzoeker thans laat gelden dat de macht van de taliban verre van uitgeteld is en er nog steeds de plak zwaait is dan ook slechts een post factum verklaring.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker zich baseerde op het asielrelaas zoals het door zijn broer K.(...) E.(...) (6.950.274) werd uiteengezet. Verzoeker geeft hierbij immers aan dat zijn broer dezelfde problemen had gekend en dat Daesh nu geëist had dat hij de plaats van zijn broer zou innemen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers broer de vluchtelingenstatus weigerde omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban omwille van een rekrutering. Dat het relaas van verzoekers broer (en dus bij uitbreiding, verzoekers relaas) ongeloofwaardig is, blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoekers broer nog verklaarde dat enkele van zijn neven bij de Taliban zaten, terwijl verzoeker ontkende dat hij enige familie bij de Taliban zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). Verzoeker brengt geen elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Het argument dat hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten zal kunnen rekenen is gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas niet dienstig.

Het louter verwijzen naar een risicoprofiel afgeleid uit een langdurige afwezigheid in het buitenland is volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft het schoolattest dat verzoeker per aanvullende nota bijbrengt, moet worden opgemerkt dat dit geen inhoudelijke elementen bevat die maken dat aan verzoekers asielrelaas omtrent de rekrutering door Daesh enig geloof kan worden gehecht. De schriftelijke verklaring van de dorpsoudsten betreft dan weer een gesolliciteerd document en werd opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielprocedure waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Daarenboven vermeldt dit document dat verzoeker meerdere malen door de taliban werd bedreigd, waardoor het bezwaarlijk in overeenstemming is met verzoekers beweerde problemen met Daesh. Ook de foto's en de briefomslag waarmee de neergelegde documenten werden verstuurd, bieden geen zicht op de door verzoeker aangehaalde problemen met Daesh.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.8.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden benadrukt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in de verweernota ook expliciet dat evenmin wordt betwist dat verzoeker ooit woonachtig is geweest in Kandi Bagh, Chaparhar in de provincie Nangarhar. Dat verzoeker wel enige informatie kan verschaffen over zijn oorspronkelijke regio van herkomst, zoals ook wordt benadrukt in het verzoekschrift, hoeft dan ook niet te verbazen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht echter geen geloof aan verzoekers recente herkomst uit Kandi Bagh en is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat Kandi Bagh de enige plaats van eerder verblijf is die in aanmerking moet genomen worden voor de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Verwerende partij benadrukt in de verweernota dat de nood aan subsidiaire bescherming immers in de eerste plaats moet getoetst worden aan de meest recente plaats waar verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit

Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar hij ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar hij (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan zijn oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio verzoekers regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien is verzoeker er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar hij niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het Commissariaat-generaal en bijgevolg ook de Raad minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in zijn hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al zijn eerdere verblijfplaats(en) vóór zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin hij er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of hij een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet tegemoet komt aan de plicht tot medewerking die op hem rust, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Kandi Bagh in het district Chaparhar, provincie Nangarhar en dat hij geen zicht biedt op waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk verbleven heeft.

Doorslaggevend in dit verband is de vaststelling dat verzoekers kennis over recente gebeurtenissen en incidenten in zijn regio dusdanig te wensen overlaat dat de Raad niet anders kan besluiten dan dat hij zijn oorspronkelijke regio van herkomst al langer heeft verlaten dan hij wil laten uitschijnen. Aan verzoeker gevraagd welke recente incidenten hij zich nog herinnert van vlak voor zijn vertrek, antwoordde hij vreemd genoeg: *“2-3 jaar geleden waren geen incidenten, maar 5-5.5 jaar geleden wel. Educational Department Director van Taliban, zijn naam was A.(...) K.(...), hij werd gedood door de taliban. Gedood door onbekenden. Wanneer was dit exact? 6-6.5 jaar geleden. Eerst 5.5? 5.5 of 6, maar niet specifiek, tussen die jaren.”* Hem gevraagd naar recentere incidenten, uit de jaren voor zijn vertrek, wist verzoeker er enkel één te beschrijven, dat had plaatsgevonden nadat hij Afghanistan reeds had verlaten: *“In Kandi Bagh is een Raad, daar is een overste, het was Ramadan, hij ging bidden, en mensen kwamen naar hem en zeiden dat mensen met hem wouden spreken. Dan zei hij die mensen, leider wil spreken, leider moet komen, ze kwamen binnen, ontvoerden hem, naar een begraafplaats Langapur, ze schoten hem daar. (...) Wanneer was dit? Laatste jaar. Was u toen nog in Afghanistan? Nee, was hier.”* Nogmaals gevraagd of hij zich nog incidenten herinnert in de jaren voor zijn vertrek, kwam verzoeker niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen: *“Er zijn basisincidenten, taliban en daesh die vechten, tegen districtshuis, maar geen grote incidenten.”* Gevraagd of hij zich militaire operaties herinnert in zijn regio, kon verzoeker evenmin bijzonderheden geven en kwam hij niet verder dan *“Er is altijd een operatie, er zijn altijd nachtelijke raids. Als ze mensen verdenken, komen ze langs. Iets in het bijzonder? Als iemand rapporteert komen ze 's nachts.”* (gehoor CGVS dd. 24 april 2018, p. 16-18). Verzoekers verklaringen dat er in de jaren voor zijn vertrek geen grote incidenten waren, vallen niet in overeenstemming te brengen met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo leest de Raad in het artikel *“Taliban-Daesh clashes spread tot Chaparhar”* van 19 mei 2015 dat er aanhoudend gevechten plaatsvonden tussen de Taliban en Islamitische Staat en dat bij het laatste treffen in het district Chaparhar 8 strijders werden gedood. Het artikel *“5 killed, 100 netted in Chaparhar offensive”* van 4 november 2014 maakt gewag van een grote operatie in het district Chaparhar van Afghaanse troepen en de NATO waarbij vijf militanten werden gedood en 100 verdachten werden gedetineerd. In het artikel *“5 local police killed in Chaparhar attack”* van 3 augustus 2014 wordt bericht over een aanval op een politiepost in het district Chaparhar waarbij vijf politieagenten werden gedood door opstandelingen. Voorts leest de Raad in het artikel *“Civilians among 20 killed in fresh violence”* van 31 mei 2014 dat vier rebellen werden gedood en drie anderen werden gewond toen een groep militanten een politiepost bestormden in Kandi Bagh in het district Chaparhar. In het artikel *“Targeted killings on the rise in Nangarhar”* van 22 maart 2014 wordt bericht over de toenemende graad van onveiligheid in het district Chaparhar, waar bij gerichte aanvallen tientallen burgers en overheidsfunctionarissen werden gedood. Militanten halen de mensen uit hun huizen en doden hen voor hun huis of elders. Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat er zich in verzoekers beweerde regio van herkomst in de jaren voor zijn vertrek meerdere ernstige

veiligheidsincidenten hebben voorgedaan zodat redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een aantal concrete incidenten kan aanhalen en dat hij hierover uitgebreid kan vertellen, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoekers klaarblijkelijke onwetendheid valt naar het oordeel van de Raad geenszins te rijmen met een recent verblijf in zijn beweerde regio van herkomst. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker beweert dat er geen school voor meisjes is in zijn district (gehoor CGVS dd. 24 april 2018, p. 8). Niet alleen blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er wel degelijk meisjesscholen zijn in het district Chaparhar, bovendien blijkt uit deze informatie dat de directeur van de Dago meisjesschool in Chaparhar door onbekenden werd doodgeschoten en dat in juli 2011 een meisjesschool in het district Chaparhar door onbekenden in brand werd gestoken. Het was de derde meisjesschool in het district in twee maanden die werd gevisieerd door brandstichters. Dat dergelijke incidenten verzoeker zouden zijn ontgaan, kan niet in redelijkheid worden aangenomen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn recent verblijf in Kandi Bagh in het district Chaparhar, provincie Nangarhar.

Van verzoeker, die in het verzoekschrift herhaaldelijk wijst op zijn minderjarigheid op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan, wordt voorts geen uitgebreide politieke kennis verwacht. De Raad acht het echter onaanvaardbaar dat verzoeker niet correct kan duiden wie het districtshoofd was toen hij Afghanistan verliet, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Zo werd u gevraagd wie het districtshoofd was toen u Afghanistan verliet, waarop u liet vallen dat dit Sidiq Dawlatzai zou zijn en u “dacht” dat Mashooq zijn voorganger was. U leek echter niet exact te weten sinds wanneer die laatste in functie zou zijn, noch kende u namen van andere districtshoofden die de revue passeerden (CGVS2, p. 12). Pas toen u geconfronteerd werd met de naam Qazi Nazir leek u te herinneren dat hij ook districtshoofd was geweest, al leek u niet exact te weten wanneer. Hoe dan ook blijkt deze laatste pas in 2014 in functie te zijn gekomen en dus vlak voor uw vertrek. Dat u dit is ontgaan is opmerkelijk. (...) Dat uw kennis opnieuw oppervlakkig was, bleek ook toen u werd gepolst naar een incident met Sidiq Dawlatzai en u eerst leek aan te geven het niet te herinneren. U zou zichzelf corrigeren en nogal vaag opmerken dat u “veronderstelde” dat hij beschoten werd in ‘Trelle’ “zo’n drie vier jaar geleden”. Dat hij in 2012 een bomaanval overleefde in Ghorabad, vlak bij uw eigen dorp, leek u te zijn ontgaan (CGVS2, p. 12-13).”* Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, laat ook verzoekers kennis over andere vooraanstaande personen in zijn regio erg te wensen over: *“U wist daarnaast de namen van twee provinciegouverneurs op te sommen, maar verder ontbrak het u aan informatie omtrent deze personen. Zo ook wist u slechts één politiecommandant op te sommen, leek u niet exact te weten sinds wanneer hij de leiding had, had u geen weet van enige voorgangers of opvolgers, noch had u verdere informatie over hem. (...) U had verder geen idee wie Hazrat Wali of Ansarullah zouden zijn, noch leek u zich militaire operaties in uw regio concreet te herinneren. U benoemde daarnaast een zekere Muslimyar als “hoofd van het Upper House”, maar had verder geen enkele informatie over hem (CGVS2, p. 11, 17-18). (...) Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar belangrijke talib uit uw regio somde u twee namen op, maar bleek u opnieuw verder geen informatie over hen te bezitten: “Ik weet niets, het zijn leiders, commandanten, ze steunen hen.” U had verder geen idee wie van daesh de leiding had, noch wist u andere talib te benoemen. (...)”*

Verzoeker, die 17 jaar oud was op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan (gehoor CGVS dd. 24 april 2018, p. 3), kan zijn gebrekkige kennis geenszins verklaren door te wijzen op zijn jonge leeftijd en *“het feit dat die kennis op dat moment nog geen deel had uitgemaakt van zijn leefwereld.”* Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat in een land als Afghanistan, lokale vooraanstaanden een aanzienlijke rol spelen binnen de gemeenschap en dat zij zeer bepalend zijn in het dagdagelijkse leven van iedere Afghaan. Gelet op de impact die ze hebben op de veiligheidssituatie in de regio, kan bovendien worden verwacht dat verzoeker weet welke commandanten de plak zwaaïen in de streek. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker geen idee had wanneer de laatste verkiezingen hadden plaatsgevonden in Afghanistan. Hij kwam in dit verband niet verder dan *“Twee jaar geleden.”* Ook zijn verdere verklaringen over deze verkiezingen overtuigen geenszins: ***“Wat was het resultaat van de verkiezingen? Wie er verkozen is, hij is de leider. <herhaalt vraag> Twee kandidaten, Ghani en Abdallah, ze hadden problemen met elkaar, ze kwamen iets overeen, nu de president is Ghani en Abdallah is ook iets. Wat? Ik weet het niet, ik zag het gewoon op FB dat hij CEO is. Waar gingen mensen in uw dorp stemmen? Er werd niet gestemd daar. En in uw district dan? Het stond in het districtshuis, maar er werd niet gestemd, door de gevechten. Er waren geen andere plaatsen waar mensen konden stemmen? Nee. De stembussen werden gedropt via de lucht, niemand kon stemmen. Het wordt verkondigd dat de vingers afgehakt worden.”*** (gehoor CGVS dd. 24 april 2018, p. 10-11). Deze verklaringen vallen niet de rijmen met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (het artikel *“17 Chaparhar polling centres stay closed”* van 5 april 2014), waaruit blijkt dat tijdens de verkiezingen van april 2014, dus een jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, 17 stembureaus in verzoekers district gesloten bleven en dat dit te wijten was aan een

aanzienlijke vertraging in het overbrengen van het verkiezingsmateriaal. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat zes stembureaus in het district Chaparhar wél geopend werden en dat er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in zijn district aldus wel gestemd kon worden.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat verzoeker zijn recente herkomst uit Kandi Bagh in het district Chaparhar niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt met de kritiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij toont met zijn kritiek in het verzoekschrift immers op geen enkele wijze aan dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud omwille van de vraagstelling door de *protection officer* niet de mogelijkheid zou hebben gehad om voldoende informatie te verschaffen over zijn beweerde regio van herkomst. Integendeel, uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker duidelijke vragen werden gesteld, dat bepaalde vragen in geval van ontwijkende of ontoereikende antwoorden werden herhaald en dat op basis van verzoekers antwoorden bijkomende vragen werden gesteld teneinde hem in staat te stellen om meer informatie en/of toelichting te verschaffen. Verzoeker kan zijn gebrekkige antwoorden tijdens dit persoonlijk onderhoud dan ook bezwaarlijk vergoelijken, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem *“niet op een diligente manier de juiste en pertinente vragen heeft gesteld.”* De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Hij was door de eerste weigeringsbeslissing en het vernietigingsarrest van deze Raad ook op de hoogte van het feit dat werd getwijfeld aan zijn recente herkomst uit Kandi Bagh. Er kan dan ook worden verwacht dat hij het tweede persoonlijk onderhoud aangrijpt als dé uitgelezen kans om zijn beweerde recente herkomst alsnog aannemelijk te maken, waar hij evenwel faalt zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift nog meermaals op wijst dat zowel aan zijn broer als aan zijn neef de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit de verwantschap met deze personen kan blijken. Hij herhaalt slechts dat zijn taskara aan een checkpoint werd afgenomen door Daesh en brengt verder geen documenten bij die zijn identiteit, familiebanden en recente herkomst kunnen aantonen. Het schoolrapport en de verklaring van de dorpsoudsten kunnen te dezen immers niet overtuigen. De Raad herhaalt dat in voornoemd arrest nr. 197 259 van 22 december 2017 reeds werd geoordeeld dat de verklaring van de dorpsoudsten een gesolliciteerd document betreft en werd opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielprocedure waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Ook het schoolrapport heeft een gesolliciteerd karakter. Immers, de Raad leest in verzoekers verklaringen zoals hij deze geeft afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij klas 9 afmaakte en over ging naar klas 10 doch deze klas niet afmaakte. Gevraagd of hij schooldocumenten heeft, antwoordde hij: *“Nee je kan geen papier van school krijgen tot je afstudeert van klas 12, er is geen doc van klas 9 of 10 –diploma’s van eerdere klassen, attesten, rapproten, ...? Nee men gaf u niets”* (gehoor CGVS dd. 20 januari 2016, p. 7 en p. 12). Hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog andere schoolrapporten heeft, herhaalde verzoeker zijn eerdere verklaringen en stelde hij uitdrukkelijk dat het rapport van klas 9 op zijn expliciete vraag werd opgesteld nadat hij geconfronteerd werd met een eerste negatieve beslissing: *“Daar geven ze geen schoolrapporten, tenzij je van de 12de graad afstudeert. Ik vroeg het aan vader toen ik negatief rapport kreeg, dan vader vroeg het en directeur gaf het van de 9de graad, normaal geven ze het niet. Van alle vorige jaren had u niets? Nee, ze geven het niet. Dit schoolrapport werd gemaakt nadat u het land had verlaten? Toen ik naar hier kwam, ze vroegen bewijs van school, advocaat ook, dan ik vroeg het aan vader, directeur gaf dit document als ik problemen had.”* (gehoor CGVS dd. 24 april 2018, p. 8). Ook dit document werd aldus louter opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielprocedure, waardoor het onvoldoende waarborgen biedt inzake authenticiteit en hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Ook de foto's zeggen niets over verzoekers identiteit en recente herkomst. Uit deze foto's kan immers niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt op zich niet getwijfeld. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit Kandi Bagh in het district Chaparhar, provincie Nangarhar, noch dat hij afkomstig is noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing in het verzoekschrift naar het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict in Afghanistan en het willekeurig geweld in Kandi Bagh is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS